

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116223127
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7116223127.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: T. K., nar. X.X.XXXX, bytom V. XX, K., proti žalovanému: M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. M. 2, K., zastúpený: Advokátska kancelária NIŽNÍK & Partners, s.r.o., so sídlom Žižkova 4E, Košice, o určenie neexistencie dlhu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 25. mája 2021, č. k. 35C/165/2016-283

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému 100% trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo "prvoinštančný súd") napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že dlh vo výške 360.000,- Eur, ktorý by mal žalovanému plniť na základe notárskej zápisnice, spísanej V. M. K., notárom, so sídlom K. XX, K., dňa 21.3.2016 pod č. N 728/2016, Nz 9960/2016, NCRs 10253/2016, (ďalej tiež len „notárska zápisnica“), neexistuje a priznal žalovanému nárok na náhradu všetkých trov konania.

2. Rozhodol tak v ďalšom konaní po tom, čo vyhovujúci výrok jeho skoršieho rozsudku zo dňa 18.9.2018, Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 11Co/87/2019 zo dňa 7.5.2019 zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Zamietavý výrok tohto rozsudku, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o časti žaloby smerujúcej k určeniu neplatnosti právneho úkonu, ktorý bol spísaný do notárskej zápisnice V. M. K. č. N728/2016 zo dňa 21.3.2016, nakoľko nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť, a preto už nebol predmetom ďalšieho konania.

3. Skutkovým základom uplatneného nároku na určenie neexistencie dlhu, bolo v podstatnom tvrdenie žalobcu, že údaj o rozsahu poskytnutých peňazí v notárskej zápisnici (400.000,- Eur) nezodpovedá skutočnosti, keďže od žalovaného obdržal len peňažnú sumu 40.000,- Eur. Žalobca zároveň tvrdil, že notársku zápisnicu podpísal len preto, že bol žalovaným vydieraný a ním k tomuto úkonu nátlakom donútený. Žalobca poukázal i na to, že pred podpisom si už pripravenú notársku zápisnicu neprečítal.

4. Ešte pred hmotnoprávnym posúdením určovacieho nároku sa súd prvej inštancie vysporiadal s jeho procesnou prípustnosťou podľa § 137 C.s.p. Vo všeobecnosti pritom vyšiel z toho, že podľa písm. c) tohto zákonného ustanovenia, je procesne prípustná žaloba o určenie či tu je lebo nie je právo, ak je na tom naliehavý právny záujem. Ten je daný tiež v prípade ak je bez takého určenia právne postavenie žalobcu ohrozené alebo neisté. To podľa jeho vysvetlenia znamená, že "...tu musí existovať aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno odstrániť iným právnym prostriedkom". Žaloba o určenie neexistencie dlhu

môže viesť k odstráneniu právnej neistoty žalobcu, preto podľa záveru súdu prvej inštancie "spĺňa kritériá uvedené v § 137 CSP". Skonštatoval, že za tejto situácie, "...nemal dôvod žalobu z tohto dôvodu zamietnuť...".

5. Pri hmotnoprávnom posúdení uplatneného nároku prvoinštančný súd vyšiel zo zistenia, že dňa 21.3.2016 bola spísaná notárska zápisnica, obsahujúca tiež vyhlásenie žalobcu o uznaní dlhu v sume 400.000,- Eur, ktorý vznikol z titulu viacerých zmlúv o pôžičke, na základe ktorých mu žalovaný v období od 1.1.2015 do 10.6.2015 postupne poskytol sumu 400.000,- Eur, z ktorej žalobca nevrátil ani len jej časť. Strany sa podľa notárskej zápisnice dohodli, že žalobca splní žalovanému tento záväzok zo zmluvy o pôžičke pod hrozbou straty výhody splátok v troch mesačných splátkach so zročnosťou poslednej z nich dňa 30.6.2016. Notárska zápisnica podľa zistenia súdu prvej inštancie obsahovala tiež súhlas žalobcu s jej vykonateľnosťou podľa § 41 ods. 2 písm. c) zák. č. 233/1995 Z. z. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca z toho istého dôvodu a v rovnakej výške písomne uznal dlh voči žalovanému tiež dňa 4.7.2016, s tým, že v tomto uznaní vyhlásil, že svoj záväzok splní najneskôr dňa 31.7.2016. Dňa 4.7.2016 bola podľa zistenia súdu prvej inštancie uzavretá medzi stranami a spoločnosťou G. s.r.o., IČO: 36 761 214 dohoda o pristúpení, na základe ktorej táto spoločnosť pristúpila k záväzku žalobcu zo zmluvy o pôžičke, zaplatiť žalovanému sumu 400.000,- Eur. Toho istého dňa bola V. M. K., notárom, so sídlom Kmeťova 13, Košice spísaná pod č. N 1864/2016, Nz 23986/2016, NCRIs 24679/2016 ďalšia notárska zápisnica, v ktorej bolo podľa zistenia prvoinštančného súdu zaznamenané opäť vyhlásenie žalobcu, vyhlásenie spoločnosti WILLIS AUTO service, s.r.o., a tiež aj spoločnosti G. P. W., s.r.o., IČO: 46 023 216 o uznaní dlhu zo zmluvy o pôžičke vo výške 400.000,- Eur a ich súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c) zák. č. 233/1995 Z. z. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, smerujúcej k spochybneniu schopnosti žalovaného, poskytnúť mu peňažné prostriedky v sume 400.000,- Eur, súd prvej inštancie zistil, že spoločnosť A. W. V. s.r.o., IČO: 46 382 461, v ktorej mal žalovaný majetkovú účasť, dosiahla v roku 2012 pri tržbách 426.404,- Eur zisk 8.886,- Eur, v roku 2013 pri tržbách 3,2 mil. Eur zisk 22.896,- Eur, v roku 2014 pri tržbách 10,5 mil. Eur zisk 30.988,- Eur a v roku 2016 pri tržbách 17,8 mil. Eur zisk 85.019,- Eur. Obchodný majetok tejto spoločnosti činil podľa účtovnej závierky zostavenej ku koncu roka 2015 9.702.880,- Eur a zahŕňal v sebe podľa zistenia súdu prvej inštancie, medzi inými aj pohľadávky v lehote splatnosti vo výške 7.280.284 Eur, pohľadávky po splatnosti vo výške 1.065.085 Eur, finančné prostriedky v pokladni a ceninách vo výške 107.623,- Eur a na bežných účtoch v banke v sume 438.722,- Eur. Na podklade týchto zistení súd prvej inštancie skutkovo uzavrel, že "...teoreticky spoločnosť žalovaného disponovala v tom čase dostatkom finančných prostriedkov, ktoré žalovaný mohol tzv. vybrať zo spoločnosti a odovzdať žalobcovi ako pôžičku resp. sled menších súm ako pôžičiek". Konštatoval zároveň, že účtovná závierka „Je dôkazom o tom, že zápis bol v účtovníctve vykonaný, nemusí však zodpovedať aj skutočnému nakladaniu s aktívami žalovaného. Ak sa aj záznam o výbere peňazí žalovaným za účelom poskytnutia pôžičky žalobcovi v účtovnej evidencii nenachádza, tiež to nie je dôkaz o tom, že sa s takýmito aktívami nenakladalo mimo oficiálnych záznamov“. Z tohto dôvodu prvoinštančný súd prisudzoval účtovnej závierke len nepriamy dôkazný význam, ktorý by mohol ovplyvniť rozhodnutie súdu v prospech žalobcu len ak by bol podporený ďalšími dôkazmi, hoci aj nepriamymi, ktoré by však pri vyhodnotení jednotlivu, aj vo vzájomnej súvislosti, logicky korešpondovali a vytvorili by celkový obraz o vzájomných vzťahoch, účtovných pomeroch, majetkových pomeroch a prípadných podnikateľských aktivitách medzi účastníkmi v rozhodnom čase. Takéto dôkazy však podľa súdu prvej inštancie zo strany žalobcu v konaní neboli produkované. Napokon súd prvej inštancie skutkovo tiež ustálil, že v konaní neboli objektivizované skutočnosti majúce vplyv na slobodu vôle žalobcu pri vyhlásení o právnych úkonoch pred notárom. V odôvodnení napadnutého rozsudku v tejto súvislosti vysvetlil, že žalobca v konaní netvrdil a nevyšlo najavo ani na základe vykonaného dokazovania, aby bol k urobeniu právneho úkonu donútený fyzickým nátlakom a rovnako aby bol právny úkon vynútený bezprávnou vyhrážkou žalovaného. Skonštatoval v tejto spojitosti, že „Skutočnosť, že žalovaný pred podpisom tejto zmluvy vykonával akýkoľvek nátlak na jeho osobu nebola preukázaná, ostala len v rovine tvrdení žalobcu. Žalobca opísal daný nátlak len tak, že žalovaný mu už nedôveroval a preto chcel, aby bol vyhotovená notárska zápisnica“. O nedostatku slobodnej vôle nesvedčí podľa prvoinštančného súdu ani fakt, že "...žalobca pristúpil k podpisaniu notárskej zápisnice samostatne, slobodne a to dokonca nie raz, ale viackrát, kedy pri druhej notárskej zápisnici žalobca vystupoval nielen ako fyzická osoba - dlžník, ale aj ako štatutárny zástupca právnických osôb P. G. W., s.r.o. a P. G. service, s.r.o. v postavení osoby pristupujúcej k záväzku žalobcu. Žalobca teda podpísal uznanie dlhu vo výške 400.000 eur voči žalovanému v podstate trikrát - prvýkrát podpísaním notárskej zápisnice zo dňa 21.3.2016, druhýkrát dňa 4.7.2016 podpísaním tzv. Dohody o uznaní dlhu a tretíkrát dňa 4.7.2016 podpísaním ďalšej notárskej zápisnice o uznaní dlhu N 1864/2016. Poznamenal zároveň, že „Dohoda

o uznaní dlhu zo dňa 4.7.2016 predstavuje jednostranový dokument, ktorý na tej istej strane obsahuje tak označenie právneho úkonu - Dohody o uznaní dlhu, taktiež výšku dlhu 400.000 eur, ktorá suma bola dokonca vyznačená čiernym tučným písmom ako aj podpis žalobcu ako dlžníka a preto nemožno tvrdiť, že sumu na tomto dokumente nevidel, že dohoda bola otočená už len na stranu, kde sa mali strany sporu iba podpísať. Z tohto pohľadu je potom ťažké uveriť tvrdeniam žalobcu, že nevedel, že uznáva dlh vo výške 400.000 eur, ak v priebehu 4 mesiacov trikrát podpísal listinu, v ktorej bolo uvedené, že dlží žalovanému sumu 400.000 eur titulom pôžičiek. Je zrejmé, že žalobca ako svojprávna, dospelá a inteligentná osoba musel chápať, o aký právny úkon ide a takto ho aj podpísal a to nie raz, ale trikrát“.

6. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 37 ods. 1, § 558, § 657 a § 658 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, pričom vo svojom rozhodnutí premietol aj právny názor, vyslovený odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení. Odvolací súd v tomto názore vyzdvihol potrebu dôsledného uplatňovania procesného dôsledku uznania dlhu, a síce prechodu dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Explicitné vyjadrenie týchto procesných dôsledkov uznania dlhu predstavuje úprava ust. § 192 C.s.p., v zmysle ktorého skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, má súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak. Takéto usporiadanie spôsobu hodnotenia určitej skutkovej okolnosti a rozloženia dôkazného bremena k nej v spore v praktickej rovine znamená, že skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, nie je predmetom procesného dokazovania ak nebola v konaní domnienka existencie uznaného záväzku vyvrátená. To logicky vylučuje, aby v prípade platného uznania dlhu súd urobil záver o neunesení dôkazného bremena veriteľom ohľadom skutočnosti, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, a to i za predpokladu, že dlžník svojimi negatívnymi tvrdeniami takúto skutočnosť popiera (por. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 32 Odo 1160/2003 z 26. augusta 2004). Premietnuté na daný prípad, pokiaľ žalobca uznal existenciu záväzku zo zmluvy o pôžičke, pre záver o neunesení dôkazného bremena žalovaným k skutočnosti odovzdania peňazí, predstavujúcej spolu s existenciou zmluvy o pôžičke imanentný skutkový predpoklad tejto domnienky, by bolo nevyhnutne potrebné najprv aby domnienku existencie dlhu dôkazne vyvrátil žalobca. Odvolací súd zdôraznil, že vyvrátenie právnej domnienky nemôže spočívať len na popretí skutočnosti, ktorej táto domnienka svedčí, ale musí byť vystavané na preukázaní konkrétnych skutočností, z ktorých či už priamo alebo nepriamo, ale vždy pri uplatnení všeobecne uznávaných zásad subsumovaných pod zákonnú požiadavku voľného hodnotenia dôkazov, možno bezpečne vyvodiť záver, že takáto skutočnosť nie je daná. Odvolací súd vo vzťahu k spôsobu hodnotenia dôkazov pripomenul, že skutočnosť preukazovaná len nepriamymi dôkazmi možno považovať za preukázanú len vtedy, ak na základe výsledkov hodnotenia týchto dôkazov je možné nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že táto skutočnosť sa naozaj stala - že je pravdivá; nestačí pritom ak prichádza do úvahy len možnosť jej pravdivosti (jej pravdepodobnosť). Odvolací súd zároveň vyzdvihol skutočnosť, že žalobca podpísal notársku zápisnicu, v ktorej bolo zaznamenané jeho vyhlásenie, že na základe zmlúv o pôžičke mu žalovaný poskytol peňažnú sumu 400.000,- Eur a prezentoval v tejto spojitosti názor, že by odporovalo pravidlám logického myslenia, pokiaľ by notárska zápisnica o právnom úkone alebo iná písomnosť obsahujúca potvrdenie o prevzatí peňazí, nemala byť dostatočným dôkazom preukázania tejto skutočnosti a navyše by bolo v rozpore s princípom právnej istoty účastníkov občianskoprávných záväzkových vzťahov, pokiaľ by im nebolo týmto spôsobom dôkazného hodnotenia prítomnosti potvrdenia o prevzatí peňazí v notárskej zápisnici alebo v samotnej zmluve o pôžičke, umožnené spoľahnúť sa tiež na to, že celkom zrejmý obsah ich zmluvného dojednaní nemôže byť vyvrátený (tiež) len na základe obyčajného popretia zo strany účastníka, ktorý prirodzene nechce znášať následky svojho porušenia povinnosti zo záväzkového vzťahu (por. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 33 Cdo 2547/2011 z 21. júna 2002).

7. Na podklade týchto skutkových a právnych východísk súd prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko žalobca platným právным úkonom, navyše vo forme notárskej zápisnice, vo vzťahu ku ktorej ako verejnej listine sa uplatňuje predpoklad správnosti v nej zachytených údajov, uznal dlh vo výške 400.000,- Eur, ktorý dôkazne nevyvrátil, je potrebné vyjsť z domnienky o jeho existencii, a preto žalobe smerujúcej k určeniu opaku, nemožno vyhovieť. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalovaného v spore s konštatovaním, že v okolnostiach prípadu, či už sa jedná o osobu žalobcu alebo predmet konania, nevzhliadol skutočnosti odôvodňujúce použitie sudcovského moderačného oprávnenia podľa § 257 C.s.p.

8. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca v odvolaní v prvom rade namietal proti spôsobu právneho posúdenia vo svetle reálnej povahy zmluvy o pôžičke, ktorá pre svoj vznik predpokladá nie len dohodu o pôžičke ale aj skutočné poskytnutie predmetu pôžičky. Dôkazné bremeno k obom týmto skutočnostiam zaťažuje veriteľa, ktorý podľa odvolateľa musí v spore zo zmluvy o pôžičke preukázať naplnenie aj aspektu reálnosti tohto kontraktu. Aj v danom prípade bolo preto podľa nazerania odvolateľa na žalovanom, aby preukázal, že k odovzdaniu peňažnej sumy 400.000,- Eur skutočne došlo. Žalobca v tejto spojitosti argumentoval, že žalovaný nie len že túto spornú okolnosť nepreukázal, ale nedokázal ani konkretizovať kedy, v akých sumách a za akých podmienok boli peniaze postupne požičiavané. Upozornil zároveň na prítomnosť niektorých nelogických súvislostí v tvrdeniach žalovaného o okolnostiach pôžičiek, predovšetkým, že k poskytnutiu časti peňazí malo dôjsť v čase, kedy už podľa tvrdenia žalovaného žalobcovi nedôveroval a že sumu 200.000,- Eur si mal požičať od p. Trubačovej, „...s tým, že ich musí vrátiť do firmy a následne tieto finančné prostriedky mal z firmy vybrať a dať ich ako pôžičku žalobcovi“. Bez povšimnutia zostala podľa odvolateľa tiež skutočnosť, že podľa interpretácie žalovaného mali byť poskytnuté peniaze až vo výške 420.000,- Eur. Na dôvažok v tejto spojitosti odvolateľ poukázal na to, že pojednávaní dňa 25.5.2021 od neho žalovaný požadoval zaplatenie sumy 40.000,- Eur a nie sumy 400.000,- Eur. Žalobca ďalej v odvolaní prezentoval názor, že predpokladom nastúpenia domnienky o existencii dlhu na základe uznania, je platnosť právneho úkonu, ktorým tento dlh vznikol. Vyzdvihol potrebu rešpektovať tiež negatívnu dôkaznú teóriu, ktorá vylučuje možnosť spravodlivo žiadať preukázanie neexistencie určitej skutočnosti. Podľa žalobcu sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal s jeho argumentáciou, poukazujúcou na to, že finančná situácia v spoločnosti A. W. V. s.r.o. neumožňovala poskytnutie tak vysokej sumy a neprihliadol ani na jeho argument, že proti žalovanému sa vedie trestné konanie, založené na podozrení, že fiktívne zmenky a pôžičky využíval na „legalizáciu špinavých peňazí“. V tejto spojitosti odvolateľ súdu prvej inštancie vytkol, že nevykonaný dôkaz spisom, vedeným v tejto trestnej veci. Zdôraznil, že trestného konania sa nezúčastnil a skrz toho k spisu nemá prístup. To znemožňovalo označenie konkrétnych jeho častí podľa predstavy súdu prvej inštancie. Svojimi odvolacími námietkami, vytykajúcimi nedostatky v procesnom postupe pri odôvodňovaní rozhodnutia, nesprávnosť skutkových zistení z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov a nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov a vady právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C.s.p. Odvolací súd poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zdôraznil, že argumentácia žalobcu v otázke rozloženia dôkazného bremena, predstavujúca ťažiskovú časť jeho odvolania, opomína skutočnosť, že žalobca opakovane dlh uznal, čím došlo k preneseniu dôkazného bremena na jeho osobu. Žalovaný odmietol argument žalobcu, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s ním nastolenou otázkou finančnej situácie spoločnosti A. W. V. s.r.o. a poukázal na tie časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej súd prvej inštancie prezentoval skutkové zistenia ohľadne účtovnej závierky tejto spoločnosti a vysvetlil tiež spôsob ako ich v okolnostiach prípadu posudzoval. Žalovaný sa v tejto spojitosti stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že ani týmito dôkazmi nebola preukázaná neexistencia dlhu žalobcu. Žalovaný odmietol tiež názor žalobcu, podmieňujúci prenesenie dôkazného bremena o neexistencii uznaného dlhu na dlžníka, preukázaním jeho vzniku veriteľom. Podľa žalovaného je takéto usporiadanie v rozpore so samotným účelom uznania dlhu. Obdobne je potrebné podľa žalovaného nazeráť tiež na uplatňovanie negatívnej dôkaznej teórie pri posudzovaní dôkazného bremena v spore, predmetom ktorého je uznaný dlh. Žalovaný vo vyjadrení pripomenul, že v priebehu konania sa k okolnostiam poskytovania peňazí aj po strate vzájomnej dôvery vyjadril, a to v tom zmysle, že to viedlo k formalizovaniu ich vzťahu - k spisovaniu zmienek a notárskych zápisníc v ďalšom období. Podľa žalovaného žalobca účelovo interpretuje aj jeho požiadavku zaplatiť mu sumu 40.000,- Eur. Zdôraznil, že sa jedná z pohľadu žalobcu o nespornú sumu a že na pojednávaní dňa 25.5.2021 poukázal na to, že napriek nespornosti nebola žalobcom zaplatená.

10. Žalobca v odvolacej replike i žalovaný v odvolacej duplike už len zopakovali podstatné časti svojej odvolacej argumentácie.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), z hľadísk v odvolaní uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné.

12. Odvolací súd sa v intenciách odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu, v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. ťažisko konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.), a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobcu v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd dodáva.

13. Žalobca svojimi odvolacími námietkami, v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania jeho práva na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Podľa žalobcu sa totiž súd prvej inštancie, v intenciách jeho dôkazných návrhov, nepresvedčivo vysporiadal s otázkou možnosti žalovaného poskytnúť mu tak vysokú pôžičku.

14. Podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmalá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

16. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu

možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p., do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.) len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V otázke, za akých okolností je možné považovať rozhodnutie za nepreskúmateľné sa výstižne vyjadril tiež Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 z 25. júna 2013, publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom 100/2013. Prezentoval v ňom názor, že merítkom toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie je alebo nie je preskúmateľné, nie sú požiadavky odvolacieho súdu na náležitosti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale predovšetkým záujem strán sporu na tom, aby mohli v odvolaní náležite použiť proti tomuto rozhodnutiu odvolacie dôvody. Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhovuje všetkým požiadavkám na jeho odôvodnenie, nie je spravidla nepreskúmateľné, pokiaľ prípadné nedostatky odôvodnenia neboli podľa obsahu odvolania na ujmu uplatnenia práv odvolateľa.

17. Súd prvej inštancie podľa zistenia odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol čoho sa žalobca domáhal i aké bolo procesné stanovisko žalovaného k žalobe; z ich tvrdení a argumentácie výstižne vyseletoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a vo vzťahu k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil tiež, aké zistenia vyplynuli z toho - ktorého z vykonaných dôkazov. Zistené skutočnosti následne zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových záverov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu a pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu v ďalšom konaní, vyvodil. Odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia podrobne vysvetlil úvahy, ktorými sa riadil pri interpretácii aplikovaných noriem. Tieto dôvody súd prvej inštancie do odôvodnenia napadnutého rozsudku formálne prevzal a vo svojom rozhodnutí aj materiálne premietol. Vo svetle východísk uvedených v predchádzajúcom bode preto podľa posúdenia odvolacieho súdu nemožno odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré je na takomto právnom názore vystavané, v žiadnom prípade považovať ani za arbitrárne ani za úplne odchylné od veci samej a ani za extrémne nelogické, a preto odvolaciu námietku žalobcu proti odôvodneniu napadnutého rozsudku, odvolací súd vníma len ako nespokojnosť odvolateľa so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá ale, ako už bolo zmienené, nezakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a teda dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

18. V odpovedi na žalovanými prednesenú otázku preskúmateľnosti napadnutého rozsudku, je v tomto prípade do značnej miery inkorporované posúdenie opodstatnenosti aj tej skupiny námietok, ktorými odvolatelia nastolili predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.). Ako už bolo uvedené na inom mieste, odvolací súd k spôsobu právneho posúdenia otázky rozloženia dôkazného bremena v spore vyslovil právny názor, ktorý podoprel konkrétnymi úvahami, opierajúcimi sa o právnu normu a jej metodologický a podrobne zdôvodnený výklad. Na tomto názore odvolací súd nevidí nemenší dôvod pre zmenu ani v konfrontácii s odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorá je vystavaná v podstatnom na preceňovaní konzekvencií vyplývajúcich z reálnej povahy zmluvy o pôžičke a naopak na zrejmom prehliadaní procesných následkov kvalifikovaného uznania dlhu. Z pohľadu odvolacieho súdu si žalobca v tejto časti svojej argumentácie dostatočne razantne neuvedomil, že existenciu dlhu zo zmluvy o pôžičke, keďže ju žalobca uznal, a preto sa na ňu vzťahuje v zákone ustanovená domnienka (§ 558 veta prvá Občianskeho zákonníka), nemožno účinne vyvrátiť len protitvrdením, pokiaľ zostane medzi stranami sporným, ale nevyhnutne predpokladá aj preukázanie opaku (§ 192 C.s.p.). Súd prvej inštancie celkom správne skutkovo ustálil, že žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie dôkaz opaku, prakticky žiaden dôkaz majúci vo vzťahu k existencii dlhu priamu výpovednú hodnotu, nepredložil ani nenavrhol vykonať, a preto o vyvrátení domnienky existencie dlhu v procesných súvislostiach nemožno

ani len uvažovať. V kontexte odvolacích dôvodov, zahŕňajúcich v sebe výhrady k hodnoteniu vykonaných dôkazov i námietky k správnosti právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.) žiada sa odvolaciu súdu zdôrazniť, že domnienka založená uznaním dlhu sa vzťahuje na existenciu dlhu v organickej jednote rozhodujúcich skutkových a právnych otázok. Je preto nepodstatné aké závery v parciálnych skutkových a právnych otázkach urobil súd prvej inštancie, pokiaľ nesmerujú k vyvráteniu práve týchto rozhodujúcich skutočností a právnych súvislostí. Odvolateľ sa mylí v názore, že negatívna dôkazná teória v danom prípade vylučovala spočívanie dôkazného bremena na jeho strane. Odvolací súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že sa nejedná o univerzálne pravidlo, ale zásadu, ktorá sa uplatňuje obvykle a že jednou z výnimiek, kedy nemožno trvať na jej dôslednom uplatňovaní, je práve aj prípad, kedy rozloženie dôkazného bremena explicitne vyplýva zo zákona. Jedná sa o situáciu, kedy je spravodlivé trvať na preukázaní negatívnej skutočnosti, nepriamymi dôkazmi. Ako už odvolací súd uviedol v zrušujúcom uznesení, vyvodenie skutkového záveru len z nepriamych dôkazov je možné len v prípade ak vzájomne súvisia a podporujú sa, sú navzájom súladné a v tejto vzájomnej previazanosti nepripúšťajú iný logický priebeh udalostí. Skutočnosť preukazovanú len nepriamymi dôkazmi možno považovať za preukázanú len vtedy, ak na základe výsledkov hodnotenia týchto dôkazov je možné nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že táto skutočnosť sa naozaj stala - že je pravdivá; nestačí pritom ak prichádza do úvahy len možnosť jej pravdivosti (jej pravdepodobnosť). To zjednodušene povedané znamená, že pokiaľ výsledky hodnotenia nepriamych dôkazov vytvárajú podmienky len pre úsudok, že je možné (viac alebo menej pravdepodobné), že dokazovaná skutočnosť sa stala, a teda zároveň pripúšťajú aj možnosť (väčšiu alebo menšiu pravdepodobnosť), že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, nemožno urobiť na základe nepriamych dôkazov záver o pravdivosti takejto skutočnosti. Z týchto premís správne vyšiel aj súd prvej inštancie, keď usúdil, že finančná situácia žalovaného má vo vzťahu k spornej existencii dlhu len nepriamu výpovednú hodnotu, a že na tento dôkaz nenadväzovalo nič iné čo v konaní vyšlo najavo, čo by s istotou vylúčilo jeho existenciu. Odvolací súd zdôrazňuje, že ani pochybnosti, ktoré do konania vniesli svojimi tvrdeniami strany, žalovaného nevyvímajúc, pre záver o istote, že dlh neexistuje, nepostačujú.

19. Napokon odvolací súd nevzhladol opodstatnenosť ani ostatnej odvolacej námietky (a na nej vystavaného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p), ktorou žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že odmietol vykonať ním navrhnutý dôkaz trestným spisom. Odvolací súd už v zrušujúcom uznesení upozornil na to, že pravidlom kontradiktórnych konaní je nie len formálne, ale aj materiálne uplatňovanie zodpovednosti strany za neunesenie dôkazného bremena. Výrazom toho v procese dokazovania je okrem iného tiež požiadavka nezaťažovať zabezpečením dôkazného prostriedku tú procesnú stranu, ktorá k dokazovanej skutočnosti nemá dôkazné bremeno. Právna teória v záujme naplnenia požiadavky spravodlivého procesu celkom výnimočne pripúšťa takúto ingerenciu súdu len v prípadoch tzv. vyšetrovacích dôkazov, kedy okolnosti prípadu ospravedlňujú doplniť dôkazný deficit strany zaťaženej dôkazným bremenom súdom asistovanou súčinnosťou druhej strany. V takýchto prípadoch však súd podľa právnej teórie musí postupovať tak, aby stranám bezdôvodne neľahčoval ich dôkaznú povinnosť, a preto musí uloženie takejto povinnosti vždy pozorne zvážiť. Súdom by mal strane napomôcť odstrániť jeho informačný deficit len v tom prípade, ak sa ocitne v skutkovej a dôkaznej núdzi nie z vlastnej viny a vtedy, keď objektívne nie je schopný inak tento informačný deficit prekonať (por. Svoboda, K. Dokazovanie. Praha : ASPI - Wolters Kluwer, 2009, s. 109). Strana musí vždy aspoň rámcovo navrhnúť, ako je možné informačný deficit prekenuť a súd by mal posúdiť, či tento návrh môže viesť k jeho odstráneniu. Podkladom pre odstránenie informačného deficitu však nemôže byť len dohad alebo názor, že napr. v listinách, ktoré má poskytnúť druhá strana, budú potrebné informácie. Podkladom by mal byť preukázateľný a pravdepodobný úsudok o dôvodnosti a oprávnenosti uloženia vysvetľovacej povinnosti druhej strane (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 1540, str. 699). Uvedené sa podľa názoru odvolacieho súdu primerane vzťahuje aj na prípadný dôkaz, vyplývajúci zo spisu vedeného v inom konaní. Faktom je, že žalobca ani v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní neoznačil spornú a zároveň pre rozhodnutie významnú skutkovú okolnosť, ktorú by mal trestný spis preukazovať, už vôbec nehovoriac o tom, že takto abstraktne označený dôkazný prostriedok bez konkretizácie konkrétnych častí spisu, ani nemožno efektívne a podľa názoru odvolacieho súdu ani procesne bezvadne vykonať.

20. Odvolací súd z týchto dôvodov ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako v napadnutom zamietavom výroku, tak aj v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ vo vylučnom úspechu žalovaného v spore.

21. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. , ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

22. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. V odvolacom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný. Na tomto základe odvolací súd priznal žalovanému nárok náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred

diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)